

โลกที่ไม่มีอนาคต แต่มีฟลอร์เต้นรำ

Saturday Night Fever

Saturday Night Fever (1977)

เขียนบท : Norman Wexler

ผู้กำกับ : John Badham

นักแสดง : John Travolta, Karen Gorney

คุณเกิดในครอบครัวหาเช้ากินค่ำ คุณทำงานที่ร้านขายสีในย่านบรูคลิน คุณเรียนน้อย คุณคบเพื่อนไม่ค่อยเอาถ่าน คุณมองผู้หญิงเป็นเพียงของเล่น โลกของคุณเล็กนิดเดียว อีสรภาพเดียวที่คุณมีคือการเต้นรำ

โทนี่ มาเนอโร (จอห์น ทราโวลตา) เด็กหนุ่มวัยสิบเก้า เชื้อสายอิตาเลียน เติบโตในมุมหนึ่งของย่านไมด์ทาวน์บรูคลิน นิวเจอร์ก พ่อแม่อยากให้เขากลายเป็น ‘somebody’ แต่ก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมาก เพราะคนในละแวกนั้นไม่เคยมีใครได้เป็น ‘somebody’

ภาพโปสเตอร์ที่ติดบนผนังห้องของโทนี่คือภาพอัล ปาซิโน จากหนังเรื่อง *Serpico* ตำรวจดีที่สู้กับระบบเลวร้าย โปสเตอร์หนัง *Rocky* นักมวยที่ไต่เต้าจากโคลนขึ้นมาจนประสบความสำเร็จตามวิถี ‘American Dream’ ฯลฯ เป็นไอดอลของเขา แต่เขาคงไปไม่ถึงจุดนั้น

โทนี่ไม่ได้เรียนสูง ทำงานหาเช้ากินค่ำเหมือนคนรุ่นก่อน รอบตัวเขามียาเสพติด วัยรุ่นตึกกัน เซ็กซ์ การทำแท้ง ฯลฯ เขาคงจะจบในวังวนของวงจรเดิม เป็น nobody ไปตลอดชีวิต

เป็นโลกที่ไม่มีอนาคต

แต่เขาเพียงเอ่ยในท่อนหนึ่งของหนังว่า “F--- the future.”

ทุกคืนวันเสาร์ โทนี่ไปเต้นรำที่ดิสโกคลับชื่อ 2001 Odyssey ที่นั่นเขาเป็นราชาแห่งฟลอร์เต้นรำ

และนี่คือหนังเรื่อง *Saturday Night Fever* เรื่องของเด็กหนุ่มผู้รู้จักทุกตารางนิ้วของฟลอร์เต้นรำ แต่หลงทางในโลกภายนอก

โทนี่เก็บเงินที่ทำงานทั้งอาทิตย์มาใช้ชีวิตให้เต็มที่ทุกคืนวันเสาร์ เต้นรำอย่างสุดเหวี่ยง เหมือนกับที่เราหลายคนชอบอ่านนิยายหรือดูละครพาฝัน ให้มันพาเราออกไปพ้นโลกของความจริงชั่วคราว

สเตฟฟานี คู่เต้นรำที่เขาเพิ่งรู้จักบอกเขา “ให้ฉันเดานะ คุณทำงานทั้งอาทิตย์ในงานที่ไม่มีใครอยากทำ เพื่อมาปลดปล่อยที่ 2001 ตอนสุดสัปดาห์ คุณเป็นพวกคลิเซ่ (ซ้ำซาก) คุณไม่ใช่คนสำคัญ คุณไปไหนไม่รอด”

เขาก็รู้ในเวลาอีก 20-30 ปี เขาก็คงกลายเป็นผู้ชายวัยกลางคนที่น่าเบื่อเหมือนคนอื่น ๆ นั่งดื่มเบียร์ ดูฟุตบอล อ้วนลงพุง แต่นั่นคือเรื่องของพรุ่งนี้

วันนี้คือวันแห่งความสุข

ฉากของ *Saturday Night Fever* คือช่วงหลังสงครามเวียดนามยุคติดอนาคตเป็นภาพมั่วซั่ว วิถีของวัยรุ่นคือใช้ชีวิตในวันนี้ให้สนุกเต็มที่ เพราะวันพรุ่งนี้คงไม่สวยงาม

ผมเคยใช้ชีวิตช่วงหนึ่งในบรูคลิน ภาพในหนังก็คือภาพความจริง ทั้งกราฟิติในรถไฟใต้ดิน ถนนหนทาง นิวยอร์กไม่ใช่เมืองสำหรับ ‘loser’

Saturday Night Fever กลายเป็นหนังฮิตอย่างไม่น่าเชื่อ หนึ่งลงทุน 3.5 ล้านเหรียญ ทำรายได้ 237 ล้าน ที่สำคัญ มันสร้างประวัติศาสตร์หลายอย่าง มันมอบลมหายใจให้ดิสโก จนกลายเป็นบ็อบคัลเจอร์ทั่วโลกในยุค 70 ต่อไปถึง 80 มันยังเปิดโอกาสให้วงดนตรี Bee Gees ลอกคราบใหม่ เป็นผีเสื้อตัวใหม่ เพลงของ Bee Gees ในภาพยนตร์เรื่องนี้เหมือนมนตร์สะกด ทุกเพลงอยู่ในระดับยอดเยี่ยม *Stayin' Alive, How Deep Is Your Love, Night Fever, More Than a Woman, If I Can't Have You*

ไม่น่าเชื่อว่าหนังเรื่องนี้กำกับโดยคนทำหนังบู๊ จอห์น แบทแฮม เรื่องนี้น่าจะเป็นหนึ่งในหนังดรามาน้อยเรื่องของเขา และเขาก็เอาอยู่ หนังมีพลังแม่เหล็กดึงดูดเราติดตั้งแต่ฉากแรกจนฉากสุดท้าย ให้ความบันเทิงสูง เพลงไพเราะ การเดินเรื่อง จังหวะจะโคนลงตัวหมด บทสนทนาไม่มีขาดไม่มีเกิน

Saturday Night Fever เป็นเพชรเก่าเม็ดงาม

ความดังของหนังเรื่องนี้ในด้านสีสันของดิสโกกลบเนื้อหาสาระของหนังไปโดยปริยาย ทว่าสาระของเรื่องนี้ไม่ใช่ฟลอร์เต้นรำ ไม่ใช่ลูกดิสโกระยิบระยับ หนังเรื่องนี้มีแต่เพลงก็จริง แต่มันไม่ใช่หนังเพลง ดิสโกเป็นเพียงลูกเล่น ‘พาฝัน’ อันใหม่เท่านั้น

Saturday Night Fever เป็นหนังชีวิต สะท้อนวงจรของคนในมุมหนึ่งของสังคมอเมริกัน คนที่มองไม่เห็นอนาคต พวกเขาออกไปไกลที่สุดได้แค่ ‘คืนวันเสาร์’ เท่านั้น

ยุคดิสโกผ่านพ้นไปแล้ว แต่ความพาฝันของ ‘Saturday Night Fe-

ver’ ยังดำรงอยู่ในรูป ‘fever’ ใหม่ ๆ

การเดินทางในโลกแคบของ โทนี มาเนโร ก็คล้ายการเดินทางหาความหมายชีวิตของ เด็กหนุ่ม โฮลเดน คอลฟิลด์ ในนวนิยาย *The Catcher in the Rye* ฉากเมืองนิวยอร์กเหมือนกัน ออกจากโรงเรียนเหมือนกัน เราอาจมองว่า *Saturday Night Fever* ก็คือ *The Catcher in the Rye* ฉบับดิสโก เพลง *Staying Alive* ในหนังมีเนื้อร้องว่า

Life goin' nowhere, somebody help me

Somebody help me, yeah

Life goin' nowhere, somebody help me, yeah

I'm stayin' alive

แต่เขาไม่ได้ขอให้ใครช่วย เขามีทางหนีของเขาเอง คือการเต้นรำ มันเป็นหนทาง ‘stayin’ alive’ ของเขา

คืนวันเสาร์ก็เป็นคืนเดียวกับที่สาวใช้ซินเดอเรลลาผู้ด้อยโอกาสได้ไปงานเต้นรำกับเจ้าชายด้วยมนต์วิเศษ ครั้นถึงเวลาเที่ยงคืนก็หวนคืนสู่สภาพคนเดิม

พวกเขาเป็นผีเสื้อที่กระพือปีกงดงามในชั่วยามนี้ชั่วยามเดียวก็พอ เพราะพรุ่งนี้ผีเสื้อก็ตายแล้ว พวกเขาจดจำแต่ภาพสวยงามของคืนนี้ - คืนวันเสาร์

แล้วอนาคตล่ะ?

F--- the future.

10/10